

יד מהרש"א

מסכת פסחים

פרק כיצד צולין

חלק א'

עד. – עט.

March 19, 2014

© Yechezkel Folger 2014

מפתח

דף עד.....	3
תד"ה האי מולייתא.....	3
תד"ה כבולעו.....	4
דף עד:.....	7
תד"ה שאני לב דשיע.....	7
תד"ה אסמיק חליי'.....	8
דף עה.....	10
סוגיא דתנור גרוף חלא א' – תד"ה וגרפו ובא"ד וחום אבוקה.....	10
סוגיא דתנור גרוף חלק ב' – תד"ה הא לאו הכי גחלת לא איקרי אש.....	13
תד"ה נכווה בגחלת.....	15
תד"ה הא לאו הכי גחלת לא איקרי אש.....	17
רש"י ד"ה קא משמע לן ותוספות ד"ה באש תשרף.....	18
דף עה:.....	20
רש"י ד"ה אמר אביי.....	20
דף עו.....	22
תד"ה בשלמא.....	22
תד"ה אלא למאן דאמר.....	24
דף עו:.....	26
ד"ה מאי לאו.....	26
גמרא אלא אי אמרת.....	28
תד"ה אסרה רבא מפרזיקא.....	30
דף עז.....	31
תד"ה סלקא דעתך אמינא ובא"ד והכי נמי.....	31
תד"ה שכן יש.....	34
תד"ה ר' אליעזר אומר הציץ מרצה.....	35
תד"ה נימא מתניתין דלא כר' יהושע.....	36
דף עז:.....	39
גמרא אי הכי אימא כולי'.....	39
רש"י ד"ה עומר ושתי הלחם ותד"ה אלא פשיטא.....	40
דף עח-עח:.....	43
רש"י ד"ה ביחיד לכתחלה לא ותד"ה הא לא קשיא ותד"ה כי מודה בנטמא.....	43
תוספות ד"ה ולעכב לא.....	45

דף עד.

תד"ה האי מולייתא

[דף עד עמוד א] בתוספות בד"ה האי מולייתא כו' ואין מניחין אותו לפלוט דקאמר התם רב הונא כו' במסכת חולין לאכול ככר שחתך עליה כו' עכ"ל כצ"ל [ולפי' מ"ש המפרשים דאירי התם בנצלה עד שיהא ראוי לאכילה אין ראייה מהתם דהבשר עצמו מותר דיצא כל דמו והככר אינו אסור אלא משום מראית עין וק"ל:

1) תוספות

a) רבינו תם

i) מותר דם האיברים that remains in its initial location is

ii) Here's proof

(1) The גמרא in חולין says that if בשר that was נצלה is cut over bread the bread is אסור even though the בשר is מותר

(2) it's משמע that the גמרא deals with בשר that wasn't כל צרכו and retains דם and the bread is אסור because דם drips on the bread from the בשר

(3) So it must be that

(a) the בשר itself is מותר because the דם that it retains is "דם איברים"

(b) and the bread is אסור because דם was פורש from the בשר onto the bread

2) מהרש"א

a) יש מפרשים

i) מותר דם האיברים is מותר in גמרא

(1) The גמרא deals with בשר that in fact was כל צרכו until no דם remained and that's why the בשר is מותר

(2) The bread is אסור – not because דם dripped on to it – but because onlookers might mistakenly think that דם had dripped onto the bread

תד"ה כבולעו

בד"ה כבולעו כך כו' ומטעמא כבולעו כך פולטו נמי לא הוי שרי התם גבי כבד אלא בדיעבד כו' עכ"ל אין זה תירוץ אחר אהא דלא נקט התם מטעם כבולעו כך פולטו דהא מטעם דמשריק שריק דקאמר התם נמי לא שרי אלא בדיעבד אלא משום דמשמע להו דמולייתא דשרי אפי' לכתחלה הכא מטעם כבולעו כך פולטו קאמרי דמטעם כבולעו כך פולטו לא הוי שרינן התם לכתחלה בכבד דאפי' מטעם דמשריק שריק התם דעדיף לא שרינן משום דגרע טפי ממולייתא דהכא איירי בבשר ואף על גב דגבי פסח כו' וק"ק דא"כ מאי מייתי מפסח אמולייתא דאימא דדוקא בפסח לא החמירו ואפי' בכבד וי"ל דהכי מייתי כיון דבפסח ליכא איסורא אפי' בכבד מסברא דאין להחמיר בבשר בחולין וק"ל:

בא"ד טפי משאר בשר שלא נמלח דבישראל ע"ג בישראל כו' עכ"ל כצ"ל וק"ל:

בא"ד ויש ללמוד היתר במולייתא אפי' נמלח בשר החיצון כו' והפנימי לא נמלח כו' עכ"ל ר"ל דאע"ג דהשתא ליכא למימר אידי דפליט דם דידיה פולט דם הנבלע בו מן הפנימי אפ"ה שרי מטעם כבולעו כך כו' וק"ל:

1) First הקדמה

- a) נצלה בשר and is then נצלה means a טלה or an עוף that's filled with raw בשר and is then נצלה
- b) and is then נצלה על ראשו על כרעיו ועל קרבו because it's filled מולייתא is similar to קרבן פסח נצלה

2) Second הקדמה

- a) כבולעו כך כו' because the צלי process causes נצלה even לכתחלה are קרבן פסח and מולייתא – פולטו – the טלה or עוף is פולט דם whatever it was בולע from the filling

3) Third הקדמה – כבד על גבי בשר –

- a) מסכת חולין in גמרא
- i) If כבד is נצלה while it lies over בשר the בשר is כשר בדיעבד even though דם from the בשר drops onto the בשר
- ii) Because דם משרק שריק –the צלי process causes the דם to slide off the בשר and not to be נבלע in the בשר

4) Fourth הקדמה

- a) of דם than בליעה is a better basis to assume that there is no remaining משרק שריק כבולעו כך פולטו
- b) Because שרי משרק שרי assumes that no דם was נבלע in the first place while כבולעו כך פולטו accepts that דם was נבלע but assumes that in the end whatever דם was נבלע was נפלט

5) Fifth הקדמה

- a) For a reason not relevant here משרק שריק doesn't apply to filling-type cases such as קרבן פסח and מולייתא

6) מהרש"א as explained by תוספות

- a) Apparently תוספות asks
- i) Why doesn't the גמרא for כבד על גבי בשר rely on כבולעו כן פולטו as the reason that the בשר is מותר
- b) And apparently תוספות answers that
- i) A היתר based on כבולעו כן פולטו is weak and can be מתיר only דיעבד
- 7) מהרש"א
- a) This מהלך isn't correct because even with the stronger מתיר of מישרק שריק the היתר of the גמרא for כבד על גבי בשר is only דיעבד
- b) Instead this is what תוספות asks and answers
- i) קשיא
- (1) Why is it that for כבד על גבי בשר the בשר is מותר only דיעבד even though the strong מתיר of מישרק שריק applies
- (2) While מולייתא and פסח קרבן פסח are מותר even לכתחלה although their היתר is based on the weaker היתר of כבולעו כן פולטו
- ii) תירוץ
- (1) The דין for כבד is לחומרא because כבד holds large amounts of דם
- 8) תוספות of המשך
- a) קשיא
- i) מותר לכתחלה is filled with כבד and yet is מותר לכתחלה
- b) תירוץ
- i) The פסוק requires that the צלי be קרבו ועל כרעיו ועל קרבו
- 9) מהרש"א of המשך
- a) קשיא
- i) Then how is it that the גמרא derives from פסח קרבן פסח that מולייתא is מותר לכתחלה
- b) תירוץ
- i) once we know from the פסוק that based on כבולעו כן פולטו the filled קרבן פסח is מותר לכתחלה despite the כבד that's included in "קרבו"
- ii) it's מסתבר that מולייתא that includes no כבד is מותר לכתחלה based on כבולעו כן פולטו
- 10) מהרש"א here – בא"ד ויש ללמוד היתר at מהרש"א as explained by תוספות of המשך – רא"ש based on the טור יורה דעה סימן ע"ז ס"ק א' בית יוסף – review the ביאור נושאי כליו and בית יוסף
- a) if the בשר נמלח the בשר or the עוף were both בשר החיצון and the בשר הפנים based on כבולעו כן פולטו even without relying on כבולעו כן פולטו
- i) "אידי דפלט [חיצון] דם דידי' פולט גם הנבלע בו מן הפנימי"

b) But where there was מליחה only for the היצון and מליחה כדי שיהיה so the היצון is no longer טורד to be פולט its own דם the בשר is still מותר לכתחלה based on כבולעו מן הפנימי כך פולט מה שבלע מן הפנימי

דף עד:

תד"ה שאני לב דשיע

[דף עד עמוד ב] בד"ה שאני לב דשיע נראה דכ"ש דמבחוץ הוא יותר שיע עכ"ל והיינו כפירש"י דשרי אפילו לקדירה דהרוטב מוציא ומוליך הדם לחוץ ולא בלע נמי מבחוץ דהא חזינן דיותר שיע מבחוץ אבל אי לא היה שיע מבחוץ ליכא לפרושי במסקנא נמי אלא בצלי וק"ל:

1) הקדמה

- a) We established in the prior דיבור that מולייתא may be נצלה even לכתחלה because the בולע process causes כבולעו כך פולטו – the טלה or עוף is פולט whatever דם it was בולע from the בשר with which it was filled

2) ברייתא

- a) הלב קרעו ומוציא את דמו
b) לא קרעו קרעו לאחר בישולו

3) גמרא

- a) שאלה
i) Must it be that the ברייתא by "בישול" means צלי and it's because כבולעו כך פולטו that we're not חושש that the לב is בולע the דם that's inside it
b) תשובה
i) Not necessarily
(1) It's possible that "בישול" has its usual meaning of cooking in a קדירה so כבולעו כך פולטו doesn't apply at all
(2) And the reason for the היתר is that the inside of the לב is שיע – smooth – and isn't בולע at all

4) מהרש"א as explained by תוספות

- a) קשיא
i) But why wouldn't the ברייתא be חושש that the רוטב in the קדירה carries the דם to the outside of the לב
ii) Must be that the ברייתא does deal with צלי and relies on פולט כך כבולעו
b) תירוץ
i) Not necessarily because we see that the outside of the לב is in fact even more שיע than the inside and it isn't בולע from the רוטב when there is בישול בקדירה

תד"ה אסמיק חליי'

בד"ה אסמיק חלייה כו' ועוד התם משמע שהחלא מצמית ולא מפליט כו' עכ"ל ק"ק
דאימא שאני היכא דאסמיק דמפליט טפי וכן יש לדקדק בפירושם לקמן דאסמיק היינו
דאשתהי ודלא אסמיק דלא אשתהי אמאי לא פירשו כפשטא כפירש"י בדאסמיק דהיינו
נצרר הדם מחמת מכה וגרסי' הוא וחלא אסור ובלא אסמיק גם החלא שרי כההיא דכל
הבשר ויותר יש לדקדק בדברי הטור י"ד סי' ס"ז דבההיא דאסמיק חתכיה ומלחיה כו'
דלעיל פי' כפירש"י דהיינו שנצרר הדם ע"י מכה והכא באסמיק הוא וחלא אסור פי' כדברי
התוס' דאשתהי ודברי הרא"ש נכונים בזה שכתב כאן כדברי התוספות וכתב על זה ובהאי
אומצא דאסמיק פליגי לעיל ואי חתכיה ומלחיה כו' ר"ל דהיינו נמי באשתהי ודו"ק:

- 1) הקדמה
  - a) נצלה or נתבשל or נמלה בשר that isn't "אומצא" means raw
- 2) גמרא
  - a) Part 1
    - i) אומצא דאסמיק וחתכי' ואחתי' אגומרא וצלאו רבינא אוסר ורב אחא מיקל
    - ii) מהרש"א isn't relevant to this מחלוקת
  - b) Part 2
    - i) "חלי' אסור" – רש"י of גרסא
    - ii) "הוא וחלי' אסורין" – תוספות of גרסא
- 3) "לישנא אחרינא" according to רש"י
  - a) אומצא that means אומצא both in part 1 of the גמרא and in part 2 of the גמרא means אומצא that was made red by a מכה while the בהמה was still alive
  - b) Part 2 of the גמרא deals with אומצא of part 1 that after it was נצלה was placed in חלא –vinegar – and teaches that even רב אחא who is מיקל in part 1 holds that חלי' אסור – namely the חלא becomes אסור from the דם of the אומצא but the אומצא itself continues to be מותר
- 4) תוספות
  - a) רש"י קשיא to First
    - i) בשר שנצלה in דם and seals off מצמית חלא is פרק כל הבשר משמע from
  - b) רש"י קשיא to Second
    - i) אסור as אסור becomes אומצא the אסור becomes חלא if פרק כל הבשר משמע from as well
- 5) מהרש"א
  - a) תוספות of קשיא to the first תירוץ
    - i) מצמית דם more פולט אסמיק that was אומצא is
  - b) תוספות of קשיא to the second

- i) To answer the second קשיא of תוספות it's not necessary for תוספות to rely on the new שיטה of תוספות that we'll set out below
  - ii) Instead it's enough for תוספות to say that the correct גרסא in the גמרא is הוא וחלי' אסור
- 6) תוספות – a שיטה in the גמרא that doesn't follow the מהלך of רש"י
- a) part 2 of the גמרא doesn't deal with raw בשר that was made red by בהמה and was later נצלה
  - b) instead part 2 deals with raw unreddened meat that wasn't נצלה and was placed in חומץ while still raw
  - c) now
    - i) If לא אשתהי and the אומצא is removed from the חלא quickly before the אומצא is איסמק
      - (1) We know that the דם is נצמת and remains in the אומצא
    - ii) If אישתהי and the אומצא is איסמק
      - (1) We know that the דם is no longer צמית and assume that דם was נפלט into the חלא and was then נבלע again into the בשר so that both became אסור
      - (2) and since both the בשר and חלי' are אסור we're גורס that הוא וחלי' אסור
- 7) מהרש"א
- a) שאלה
    - i) For the שיטה of תוספות what is the meaning of איסמק in part 1 of the גמרא
  - b) תשובה
    - i) רא"ש of שיטה
      - (1) part 1 of the גמרא also refers to אומצא that was איסמק by being בחלא and רב אחא and רבינא deal with whether the אומצא can again be made כשר by being חותך it and being צולה it on גומרא
  - c) טור of שיטה
    - i) Part 1 of the גמרא deals with אומצא that was previously אסמיק by בהמה the same as in the שיטה of רש"י
  - d) רא"ש of מהרש"א prefers the שיטה of

דף עה.

סוגיא דתנור גרוף חלא א' – תד"ה וגרפו ובא"ד וחום אבוקה

[דף עה עמוד א] בד"ה וגרפו ואפה כו' ותירץ ר"י שאני גחלים כו' אבל חום התנור שגרפו מחמת חום השלהבת כו' עכ"ל אבל רש"י פי' בפ' כל שעה אהא דאמר התם בשלה ע"ג גחלים ד"ה מותרת דכ"ש בתנור גרוף כו' ואפשר דהיינו למ"ד התם דאפי' בגחלים לוחשות ד"ה מותר דהוה כ"ש תנור גרוף והכא לא קמבעיא ליה בתנור גרוף אלא למ"ד התם בעוממות [דוקא] ד"ה שרי. ואין להקשות השתא דסברות הפוכות הוא דלענין ערלה גחלים עפרא נינהו ומותר ובתנור גרוף מבעיא ליה אי מקרי אש ולענין פסח אמרי' בהיפך דתנור גרוף ודאי לאו אש נינהו וגחלת מקרי אש לר' די"ל דהכא למ"ד התם בערלה דוקא בגחלים עוממות שרי והשתא ניחא לאוקמא הא דר' לענין פסח בגחלים לוחשות ועוד יבא בזה לקמן ודו"ק:

בא"ד וחום אבוקה אסור א"כ כשגרפו ואפה כו' עכ"ל ר"ל לפי הסברא שכתבו דחום התנור כו' מחום השלהבת וא"כ מה לי אבוקה כנגדו דהוי חום השלהבת ומה לי חום התנור דהוי נמי חום השלהבת ומה שהקשה מהרש"ל דמוקי ליה התם דוקא באבוקה כנגדו י"ל דהיינו אבוקה בלא תנור וה"ה תנור שגרפו דה"ל נמי חום השלהבת ואפשר דעדיף מה"ט אפי' מגחלים לוחשות דלא בא החום מן השלהבת וכמ"ש התוספות ודו"ק:

בא"ד ובירושלמי דייק כשהפסח נצלה כו' עכ"ל אין כאן מקומו אלא לקמן גבי פסח וק"ל:

- 1) דף כו: at ברייתא
  - a) קליפי ערלה that's heated in a תנור that's heated with נאפה if it's אסור is פת רבי says that
  - b) קליפי ערלה of "בישלה על גבי גחלים" if מותר is פת The
- 2) דף כז. at גמרא
  - a) מחלוקת
    - i) One דאמר says that the היתר for גחלים applies only to עוממות that burn weakly
    - ii) Another דאמר says that the היתר applies even to לוחשות that burn strongly
  - b) קשיא
    - i) if the היתר applies also to לוחשות in what case is the אסור פת
  - c) תירוץ
    - i) The פת is אסור if כנגד the פת there's a burning אבוקה of ערלה that are קליפי ערלה that בעין
- 3) here גמרא
  - i) רב חיננא בר אידי by איבעיא
    - (1) Would רבי be פת אסור that was נאפה in a תנור by חום that remained in the תנור after ערלה burned there and were גרוף from the תנור
  - b) רב אדא בר אהבה by תשובה

- i) פת מתיר רבי would be
- 4) תוספות
- a) רב חנינא בר אידי of איבעיא to ריב"א by קשיא
- i) Presumably even the חום of עוממות is greater than the חום of תנור גרוף
- ii) And
- (1) since כולי עלמא agree that פת is מותר if אפא on עוממות of ערלה
- (2) for רבי it ought to be a שכן כל that there is no איסור ערלה for פת that's נאפה in the חום of תנור גרוף
- b) ר"י by תירוץ
- i) The amount of חום isn't relevant to the איבעיא of רב חנינא בר אידי
- ii) פת that's נאפה with the חום of גחלים in a תנור is מותר because the חום isn't generated by an איסור בעין but by גחלים that are בעלמא
- iii) פת that's נאפה with the חום of תנור גרוף might be אסור (depending on how we're פושט the איבעיא) because the חום was generated earlier by האבוקה that was an איסור בעין
- c) בא"ד וחום האבוקה at מהרש"א of קשיא
- i) We established earlier that פת that's נאפה by an אבוקה is עלמא אסור לכולי עלמא
- ii) We just pointed out that חום תנור גרוף was also generated by the שלהבת of burning איסור בעין the same as the חום of an אבוקה
- iii) So
- (1) why does רב חנינא בר אידי even consider that פת is מותר if it's נאפה in תנור גרוף
- (2) and why does רב אדא בר אבהו decide that the פת is מותר
- 5) מהרש"ל
- a) תוספות of קשיא
- i) The גמרא at דף כז. says that פת is אסור only if the אבוקה is כנגדו and is present when the פת is being נאפה
- ii) while in a תנור גרוף there are no burning איסור עצי that are כנגד the פת since by definition the תנור was גרוף before the פת was נאפה
- 6) בא"ד וחום האבוקה at מהרש"א
- a) תירוץ of קשיא
- i) The rule that for פת to be אסור the אבוקה must be כנגדו applies only where the פת is being נאפה without a תנור
- ii) see ד"ה אימור at דף כו: מהרש"א
- 7) דף כו: at רש"י

- a) Since בישלה על גבי גחלים if מותר פת is מודה that כולי עלמא are
- b) תנור גרוף חום of גרוף with the נאפה if it's מותר פת is that כל שכן
- 8) ד"ה וגרפו at מהרש"א
- a) קשיא
- i) ר"י obviously doesn't agree with the שיטה of ר"י
- ii) How does רב חננאל בר אידי explain the איבעיא of רש"י
- b) תירוץ
- i) רש"י applies his כל שכן only for the מאן דאמר who says that the פת is מותר even if it was נאפה with גחלים לוחשות
- ii) רב חננאל בר אידי asks his איבעיא for the מאן דאמר that רבי is מתיר the פת only it was נאפה with גחלים עוממות
- 9) ברייתא
- a) רבי says for פסה that קרבן פסח גחלים count as אש and תנור גרוף doesn't count as אש
- 10) מהרש"א of המשך
- a) ר"י to the שיטה of קשיא
- i) הפוכות are סברות
- (1) For ערלה
- (a) רב חננאל בר אידי is מיבעי whether תנור גרוף counts as אש while גחלים don't count as אש
- (2) For קרבן פסח
- (a) a ברייתא teaches that תנור גרוף certainly doesn't count as אש while גחלים have a דין אש
- b) תירוץ
- i) ר"י can agree with רש"י that רב חננאל בר אידי says that רבי for ערלה holds it's only גחלים עוממות that don't count as אש while the ברייתא for פסה deals with גחלים לוחשות

סוגיא דתנור גרוף חלק ב' – תד"ה הא לאו הכי גחלת לא איקרי אש

בד"ה הא לאו הכי כו' סתם גחלת דמשנה ודברייתא הוי לוחשות עכ"ל כתב מהרש"ל ותימה הלא לשם איכא מ"ד בשלה ע"ג גחלים בעוממות וא"ל דסוגיא כו' עכ"ל ע"ש באורך. ונראה דודאי כן דרמי ליה לרב חסדא אגחלים ס"ל כמ"ש התוס' דסתם גחלים דברייתא הוה לוחשות וס"ל כמ"ד התם דאפי' לוחשות מותר אלא דרב חיננא דקמבעיא ליה לעיל בתנור לא ס"ל הכי אלא דלא שרי התם אלא בעוממות ולשון תורה וברייתא שוה לרב חיננא וק"ל:

- 1) First הקדמה
  - a) ברייתא א'
    - i) ריבוי holds that גחלים for count as אש even without a special
- 2) Second הקדמה
  - a) ברייתא ב'
    - i) ריבוי holds that גחלים for count as אש based on a special
- 3) Third הקדמה
  - a) דף כו: at ברייתא ג'
    - i) קליפי ערלה of "בישלה על גבי גחלים" if מותר is פת רבי says
  - b) דף כז. at גמרא
    - i) מחלוקת
      - (1) One מאן דאמר says that the גחלים for היתר applies only to גחלים עוממות that are weak
      - (2) Another מאן דאמר says that the גחלים for היתר applies even to גחלים לוחשות that are strong
- 4) Fourth הקדמה
  - a) In the prior דיבור we established that רב חיננא בר אידי agrees with the מאן דאמר at גחלים עוממות היתר for גחלים applies only to דף כז.
- 5) גמרא
  - a) ר' אחדוי בר אמי by קשיא
    - i) Why is it that for מכות מצורע we need to rely on a special ריבוי that גחלים count as אש but for פסח we don't need to rely on a special ריבוי that גחלים count as אש
- 6) תוספות ד"ה הא לאו הכי
  - a) קשיא
    - i) Why doesn't the גמרא answer that
      - (1) The שוה of פסוקים and of ברייתות aren't לשון

(2) The פסוק of מכוה deals with גחלים עוממות and that's why a ריבוי is needed to teach that the גחלים count as אש

(3) פסח on ברייתא א' deals with גחלים לוחשות and that's why no ריבוי is needed

7) מהרש"א as explained by מהרש"ל

a) קשיא

i) How can תוספות suggest that "גחלים" in ברייתות refer to גחלים לוחשות when we've established that רב חננאל בר אידי says that רבי in ברייתא ג' refers to גחלים עוממות

ii) so it must be that the לשון of פסוקים is the same as the לשון of ברייתות

8) מהרש"א

a) מהרש"ל קשיא to תירוצ' of

ii) תוספות asks that רב אחאי בר אמי can disagree with רב חננאל בר אידי and hold that the לשון of פסוקים isn't the same as the לשון of ברייתות

תד"ה נכוה בגחלת

בד"ה נכוה בגחלת כו' תימה מה בין גפסיס כו' לחרסו של תנור כו' עכ"ל וכן יש להקשות לקמן גבי פרים הנשרפים דממעטינן מאש בלאו יתורא גפסיס וסיד רותח ולעיל גבי תנור אצטריך יתורא דצלי אש למעט מיהו להאי תירוצא דאמרינן לעיל גלי רחמנא התם וילפינן מינה איכא למימר הכא במכוה אי לאו יתורא לרבות הוה ילפינן ליה מתנור דגבי פסח וכן ההיא דפרים הנשרפים ילפינן מפסח דלאו אש נינהו ומיהו ק"ק דאדרבה נילף פרים הנשרפים ממכוה דאש נינהו ודו"ק:

תנור גרוף לגבי ערלה	לא מיקרי אש
תנור גרוף לגבי פסח	לא מיקרי אש מחמת מיעוט מיוחד
סיד וגפסיס רותח לגבי מכוה	מיקרי אש מחמת ריבוי מיוחד
סיד וגפסיס רותח לגבי פרים הנשרפין	לא מיקרי אש

1) גמרא

a) קשיא

- i) Why is it that no מיעוט is needed to teach that תנור גרוף for ערלה doesn't count as אש
- ii) But a special מיעוט is needed to teach that תנור גרוף for פסח doesn't count as אש

b) תירוץ

- i) The מיעוט that teaches that תנור גרוף doesn't count as אש for פסח is מגלה also that תנור גרוף doesn't count as אש for ערלה

2) תוספות

a) קשיא

- i) Why is it that a special מיעוט is needed to teach that תנור גרוף for פסח doesn't count as אש
- ii) While a special ריבוי is needed to teach that סיד וגפסיס רותח for מכוה do count as אש

3) מהרש"א

a) קשיא

- i) תוספות also should have asked that

- (1) Why is it that a special מיעוט is needed to teach that תנור גרוף for פסח doesn't count as אש
- (2) While no special מיעוט is needed to teach that סיד וגפסיס רותח don't count as פרים הנשרפין for אש

b) תירוץ for the קשיות of both תוספות and מהרש"א

- i) Similarly to the תירוץ of the גמרא

(1) The מיעוט that teaches that תנור גרוף doesn't count as אש for פסח is מגלה also for both מכוה and פרים הנשרפין that רותח וגפסס סיד don't count as אש unless there's a special ריבוי

c) קשיא

i) Once for מכוה we have a ריבוי that רותח וגפסס סיד count as אש

ii) Then for פרים הנשרפין

(1) why do we derive from פסח that רותח וגפסס סיד don't count as אש

(2) when we can derive from מכוה that רותח וגפסס סיד do count as אש

תד"ה הא לאו הכי גחלת לא איקרי אש

בד"ה הא לאו הכי כו' סתם גחלת דמשנה ודברייתא הוי לוחשות עכ"ל כתב מהרש"ל ותימה הלא לשם איכא מ"ד בשלה ע"ג גחלים בעוממות וא"ל דסוגיא כו' עכ"ל ע"ש באורך. ונראה דודאי כן דרמי ליה לרב חסדא אגחלים ס"ל כמ"ש התוס' דסתם גחלים דברייתא הוה לוחשות וס"ל כמ"ד התם דאפי' לוחשות מותר אלא דרב חיננא דקמבעיא ליה לעיל בתנור לא ס"ל הכי אלא דלא שרי התם אלא בעוממות ולשון תורה וברייתא שוה לרב חיננא וק"ל:

עיין בסוגיא דתנור גרוף חלק ב'

רש"י ד"ה קא משמע לן ותוספות ד"ה באש תשרף

בפירש"י בד"ה קמ"ל ג"ש דשריפה כו' אהני דרב נחמן לאפוקי זמורות ורותחין עכ"ל כפירושו הכא כן פי' רש"י בפרק ד' מיתות וז"ל קמ"ל ג"ש דמקריא נמי שריפה והשתא דמקרי שריפה ברור אותה לו כו' מדרב נחמן עכ"ל ר"ל דאי לאו דרב נחמן לא הוה ממעטין זמורות מג"ש אלא דמג"ש הוה ילפינן דשריפת נשמה וגוף קיים נמי מקרי שריפה וה"ה שריפת הגוף ממש דמקרי שריפה ואתא דר"נ למעט שריפה ממש בזמורות דלא הוה יפה כ"כ כמו שריפת אבר ומה שהקשה מהרש"ל לפירש"י א"כ לעיל דפריך וכ"ש אש עצמה כו' מאי משני ג"ש שמא אף בחבילי זמורות נוכל לשרוף כו' עכ"ל י"ל דהמתרץ הוה ס"ד דידע המקשה ההוא דברור מיתה יפה ולא פריך ליה ונקיף חבילי זמורות כו' אלא משום דשריפת נשמה וגוף קיים לאו שריפה מקרי ומשני ליה ג"ש דמקרי נמי שריפה וה"מ למפרך אכתי וניעבד נמי בחבילי זמורות אלא דניחא ליה למפרך מיניה וביה וניעבד נמי חמי אור כו' כך נ"ל ליישב פירש"י הכא ובפ' ד' מיתות ודו"ק:

תוספות בד"ה באש תשרף כו' דתשרף רבויא דה"מ למכתב באש תמות עכ"ל היינו לפי מאי דס"ד השתא אבל למאי דמסיק משום דכתיב תשרף לבסוף אפשר לומר דלאו ריבויא הוא וק"ל:

- 1) רש"י as understood by גמרא
  - a) a פתילה של אבר is used for שריפה for a כהן בת
  - b) First קשיא
    - i) why don't we use חבילי זמורות that are actual אש
  - c) רש"י as explained by תירוצו
    - i) By פתילה של אבר – for example שריפת נשמה וגוף קיים – גזירה שוה – also counts as שריפה
  - d) Second קשיא
    - i) Why not use רותחין where there is also שריפת נשמה והגוף קיים
  - e) רב נחמן of תירוצו
    - i) ברור לו מיתה יפה "ואהבת לרעך כמוך" teaches that
- 2) מהרש"ל
  - a) רש"י to קשיא
    - i) When the גמרא set out its תירוצו to the first קשיא the גמרא didn't yet realize the רב נחמן of תירוצו
    - ii) So
      - (1) even after we know from the תירוצו that שריפה נשמה וגופו קיים also counts as שריפה
      - (2) we still don't know why we don't use אש ממש with חבילי זמורות
- 3) מהרש"א

- a) מהרש"ל of קשיא to תירוץ
- i) ברור that רב נחמן of שיטה the מקשן knew that תרצן mistakenly assumed that לוי מיתה יפה
  - ii) that's why the תרצן thought that once he mentioned that גופו קיים also counts as חבילי זמורות by שריפת גוף ממש the מקשן would understand himself that פתילה של אבר by שריפה as יפה that's as מיתה it's not a can't be done because
- b) קשיא
- i) From the fact that the מקשן asked in his first קשיא that why don't we use חבילי זמורות
  - ii) Why wasn't it clear to the תרצן that the מקשן wasn't aware of the דין of רב נחמן that ברור לו מיתה יפה
- c) תירוץ
- i) The תרצן thought that the מקשן was aware of יפה ברור לו מיתה but that the דין didn't apply because the מיתה needed שריפת הגוף
- d) קשיא
- i) But the fact is that the מקשן didn't know the דין of רב נחמן
  - ii) Why didn't he respond to the תרצן that the תירוץ to the first קשיא doesn't answer why חבילי זמורות isn't used in place of אבר של פתילה
- e) תירוץ
- i) The מקשן preferred to ask a קשיא that more directly attacks the essence of the תירוץ: if שריפת נשמה וגוף קיים is valid why isn't רותחין used since also with שריפת נשמה וגוף קיים there is רותחין

דף עה:

רש"י ד"ה אמר אביי

[דף עה עמוד ב] בפרש"י בד"ה אמר אביי כו' רצה שלהבת בלא גחלים כו' ת"ל גחלי אש למעוטי שלהבת גרידתא עכ"ל ק"ק דאימא אביי נמי ה"ק רצה שלהבת בגחלים שהוצת אור ברובו ולא תקשי ליה הא דפריך ליה רבא וי"ל דא"כ לא הוה אצטריך ליה להגיה רצה גחלת יביא אלא כדקתני בברייתא יכול שלהבת דהיינו שלהבת בגחלים וכדאוקמא רבא ודו"ק:

- 1) ברייתא
  - a) "ולקח הכהן מלא המחטה גחלי אש מעל המזבח"
    - i) רישא
      - (1) יכול עוממות דקלישי תלמוד לומר אש דמביא דיקא לוחשות דאלימי (1)
    - ii) סיפא
      - (1) אי אש יכול שלהבת תלמוד לומר גחלי (1)
- 2) גמרא
  - a) ברייתא of the סיפא of אביי by ביאור
    - i) be מגיה the סיפא to say
      - (1) if the פסוק had said only "אש" we'd have said that
        - (a) the כהן can take either a שלהבת to which the expression "מלא המחטה" doesn't fit
        - (b) and the פסוק says "מלא המחטה" only to teach that the כהן can decide instead to take לוחשות גחלים
      - (2) That's why the פסוק needs to say "גחלי אש" to teach that the כהן must use גחלים לוחשות
  - b) אביי to רבא by קשיא
    - i) Even if the פסוק had said only "אש" we'd have realized that it's not right to offer a שלהבת since "השתא לפני מלך בשר ודם"
  - c) רבא of תירוץ
    - i) the ברייתא in the סיפא means that if the פסוק had said only "אש" we'd have said that the כהן takes אור שהוצת אור ברובו to which the expression "מלא המחטה" fits
    - ii) That's why the פסוק needs to teach that the כהן needs to use לוחשות גחלים
- 3) מהרש"א
  - a) קשיא
    - i) Maybe when אביי says "אי אש יכול שלהבת" he means – somewhat similar to רבא – that the כהן can bring a שלהבת in the sense of שהוצת אור ברובו גחלים

- ii) And this would answer the קשיא of רבא
- b) תירוץ
  - i) If this is what אביי means there'd be no need for him to say that the כהן can also choose to bring גחלים לוחשות since the words "מלא המחטה" also fit with גחלים שהוצת אור ברובן

דף עו.

תד"ה בשלמא

[דף עו עמוד א] תוס' בד"ה בשלמא כו' וא"ת למ"ד עילאה גבר למה הפסח אינו נאסר מחמת השפוד כו' עכ"ל הך קושיא היא אף לדברי המתריץ דהפסח מרתח ליה לשפוד שבפנים והדר השפוד ומרתח ליה לפסח וא"כ הוא למה נקטו בדבריהם למ"ד עילאה גבר כיון דהשפוד הוא תוך בשר הפסח באמצעו ויש בשר הפסח למטה ולמעלה משפוד למ"ד נמי דתתאי גבר למה הפסח אינו נאסר מחמת השפוד ויש ליישב וק"ל:

1) הקדמה

- a) If one item is חם and the other is צונן
i) תתאי גבר says שמואל and עילאה גבר says רב
- b) If two items are both חם they're מחמם each other

2) משנה

- a) נטף מרוטבו על החרס שהוא תתאי וחזר אליו יטול את מקומו

3) גמרא

- a) קשיא
  - i) We understand the משנה for רב because "הדר הודרניא"
(1) meaning
    - (a) the חם is רוטב and the חרס that's צונן and the חרס is in turn מרתח (further מחמם) the רוטב
    - (b) and when the רוטב afterwards returns to the פסח it turns out that the חרס is נתחמם in part from the חרס and counts as צלי מחמת דבר אחר
  - ii) But for שמואל who says תתאי גבר this is a קשיא
- b) תירוץ
  - i) The משנה deals with a חרס that's חם and שמואל also says that הדר הודרניא
  - ii) It follows that the חרס is further מחמם the רוטב and when the רוטב afterwards returns to the פסח it turns out that the חרס is נתחמם in part from the חרס and counts as צלי מחמת דבר אחר

4) ד"ה בשלמא at מהרש"א as explained by ד"ה בשלמא at תוספות

- a) קשיא
  - i) Why does the גמרא in its קשיא to שמואל assume that there's no קשיא to רב
  - ii) When we have this קשיא for רב who says עילאה גבר and הדר הודרניא
(1) the שפוד on which the פסח is נצלה is נתחמם from the part of the קרבן קרבן פסח that's עילאה to the שפוד and the שפוד in turn is further מחמם the פסח

(2) so we ought to say יטול את מקומו

5) מהרש"א

- a) Note that for the תירוץ of the גמרא that שמואל also says שמואל the קשיא of הדר הודרניא applies also to שמואל
  - i) the שפוד on which the קרבן פסח is נצלה is נתחמם from the part of the קרבן פסח that's תתאה to the שפוד and the שפוד in turn is further מחמם the קרבן פסח
  - ii) so we ought to say יטול את מקומו

תד"ה אלא למאן דאמר

בד"ה אלא למ"ד כו' משום דקשיא ליה כיון דאוקורי מיקר מה איסורא יש ברוטב כו' עכ"ל ואף לפי מה שכתבו התוספות לעיל גבי חרס צוננת דכולו עלמא מודו דתתאה החרס בלע כדי קליפה ואח"כ מבשל בפסח כדי קליפה הכא ברוטב שהוא דבר לח לא שייך ביה כדי קליפה כמו בחלב לקמן כמ"ש התוס' לשיטת ר"ת וק"ל:

בא"ד לפי זה לא הוה צריך כו' כיון דאית ביה איסור נא כו' עכ"ל ק"ק ומאי קושיא דהא ע"כ אצטריך לאסוקי משום צלי מחמת ד"א דאל"כ למא נאסור הסולת משום נא יאפה אותו ויצלה נמי הרוטב כמ"ש התוס' בעצמם לעיל בסמוך ודו"ק:

1) First הקדמה

- a) If one item is חם and the other is צונן
  - i) תתאה גבר says שמואל and עילאה גבר says רב
- b) If two items are both חם they're מחמם each other

2) Second הקדמה

- a) ד"ה תנן at תוספות
  - i) Although תתאה גבר says שמואל
  - ii) still in a case of חם לתוך צונן
    - (1) עילאה עד כדי קליפה from the נתחמם is צונן תתאה
    - (2) תתאה from the נתחמם עד כדי קליפה חם is in turn further עילאה and the

3) משנה

- a) נטף מרוטבו של קרבן פסח על הסולת יקמוץ את מקומו

4) רבינו חננאל of גרסא according to the גמרא

- a) We understand the משנה for רב because the רוטב that's עילאה is מחמם the סולת and the סולת in turn is further מחמם the רוטב in which it's מעורב so that the רוטב counts as צלי מחמת דבר אחר
- b) But for שמואל who says תתאה גבר we have this קשיא
  - i) The סולת that's צונן is מצנן the רוטב and instead of מקומו את מקומו the דין should be that "תיסגי ביטול את מקומו"

5) תוספות

- a) רבינו תם
  - i) "תיסגי ביטול את מקומו" because רש"י says that since גורס isn't רש"י there's no need even for מקומו את מקומו תתאה גבר
  - ii) And in fact it's a קשיא why רבינו חננאל is גורס these words

6) ד"ה אלא at מהרש"ל

- a) קשיא

- i) We've established in the הקדמה that שמואל holds that where the תתאה is צונן still the עילאה is מחמם the תתאה enough for the תתאה in turn to be further מחמם the עילאה בכדי קליפה
- 7) מהרש"א
- a) קשיא to the תירוץ of מהרש"ל
- i) This rule of שמואל doesn't apply where the עילאה is לח – for example where the עילאה is רוטב – and there is no concept of קליפה
- 8) ד"ה אלא at תוספות of המשך
- a) רבינו חננאל of גרסא to the רבינו תם of תירוץ
- i) יטול את מקומו שמואל holds that
- (1) not because the רוטב that's מעורב into the סולת was further from the סולת and counts as דבר אחר מחמת
- (2) but because for a reason not relevant here it must be that the רוטב in this case wasn't נצלה כל צרכו and counts as אברנים similar to נא – see דף מא.
- b) קשיא
- i) Instead of being אוסר the סולת why aren't we אופה the סולת with the רוטב so that the רוטב becomes כל צרכו and no longer counts as אברנים
- c) תירוץ
- i) This can't be done because then the רוטב would count as דבר אחר צלי מחמת דבר אחר since in the צלי it will also be נתחמם by the חום of the סולת
- d) קשיא
- i) We established earlier that the גמרא explains for רב that in the משנה the סולת becomes אסור because it's מעורב with רוטב that's אסור because it's צלי מחמת דבר אחר
- ii) Why does the משנה need to rely on this איסור if there is already the איסור of אברנים
- 9) מהרש"א
- a) תוספות of קשיא to the תירוץ
- i) We've established that
- (1) in the end we need to rely on the איסור of דבר אחר צלי מחמת דבר אחר
- (2) Because otherwise it would be possible to be אופה the סולת with the רוטב until the רוטב in the סולת is כל צרכו and is no longer אברנים

דף עו:

ד"ה מאי לאו

[דף עו עמוד ב] בד"ה מאי לאו כו' לפי מה שפירש בקונטרס דלוי לא שרי אלא בדיעבד קשיא מה פריך כו' עכ"ל היינו ממה שדקדק לפרש גבי עבד עובדא שנצלה בתנור ובא מעשה לפניו והתיר עכ"ל דמשמע בדיעבד דוקא עבד עובדא ולדברי התוס' דשרי לוי אפילו לכתחלה הא דקאמר לקמן ללוי ודאי תנאי היא וסבר כו"י דמתיר ודיעבד קתני במתני' איכא למימר דר"י מתיר אפי' לכתחלה ולא תני לישנא דדיעבד אלא משום רבותא דר"מ ור' יוסי דאוסרין אפי' בדיעבד ובפלוגתא דרב ולוי נמי דנקט לשון דיעבד היינו נמי משום רבותא דרב ודו"ק:

- 1) גמרא
  - a) If בשר נבילה with נצלה was בשר שחוטה is ריחא לאו מילתא היא because מותר בשר שחוטה is לוי says the ריחא לאו מילתא היא because אסור בשר שחוטה is רב says the עביד לוי עובדא בי ריש גלותא
- 2) רש"י
  - a) The דיעבד only מתיר לוי because דיעבד of לוי involved a case of עובדא
- 3) ברייתא
  - a) ריחא לאו מילתא היא ר' יהודה while ריחא ריחא מילתא היא ר' יוסי and ר' מאיר
  - b) The ר' יהודה of שיטה uses a לשון of דיעבד for the ברייתא
- 4) גמרא
  - a) כתנאי
    - i) ר' יהודה and ר' יוסי and ר' מאיר can't agree with לוי
- 5) תוספות
  - a) רש"י to קשיא
    - i) Maybe ר' יוסי and ר' מאיר were only אסור and would agree with לוי that לכתחלה even ריחא לאו מילתא היא in a case of דיעבד the דין is that
  - b) תירוץ
    - i) Must be contrary to רש"י that לוי says ריחא לאו מילתא היא even לכתחלה
- 6) מהרש"א
  - a) תוספות to קשיא
    - i) Then why does the גמרא say that לוי agrees with ר' יהודה
      - (1) when ר' יהודה uses a לשון of דיעבד in the ברייתא to say ריחא לאו מילתא
      - (2) while לוי according to תוספות says ריחא לאו מילתא even

b) תירוץ

- i) לכתחלה even מתיר ר' יהודה holds that תוספות
- ii) The בריתא uses a לשון of דיעבד for יהודה ר' only to teach that ר' מאיר and ר' יוסי hold that ריחא מילתא היא even דיעבד

c) Note that

- i) anyway needs to use the same מהלך to explain why the גמרא uses a לשון of דיעבד to set out the שיטה of לוי in his מחלוקת with רב
- ii) Namely to teach the רבותא that רב holds that ריחא מילתא היא even דיעבד

גמרא אלא אי אמרת

גמרא א"א מפני תערובת טעמים מ"ל גדי וטלה כו' יש לדקדק דאימא דה"ק דאפי' גדי וטלה דלית ביה תערובת גופין דלא מיחלף אפילו הכי אין צולין משום תערובת טעמים וי"ל דפסיקא ליה לתלמוד' דאית ביה תערובת גופין אפי' בגדי וטלה דמיחלף וק"ל:

1) הקדמה

a) ריחא לאו מילתא היא holds that לוי

2) ברייתא

a) אין צולין שני פסחים כאחד מפני תערובת ואפילו גדי וטלה

3) גמרא

a) קשיא

i) Presumably the ברייתא holds that ריחא מילתא היא so if שני פסחים are כאחד נצלה כאלו נאכל שלא למנוי פסח being תערובת טעמים there'd be a

ii) this is a קשיא for לוי who says that ריחא לאו מילתא היא

b) תירוץ

i) the ברייתא holds ריחא לאו מילתא היא and isn't חייש for תערובת טעמים - instead it's חייש that there might be תערובת גופין and בעלים might not remember which קרבן they brought

ii) Here's proof

(1) The ברייתא says it applies אפילו where one קרבן is a טלה and the other is a גדי

(2) We understand the לשון of אפילו if there's a חשש of גופין תערובת because then the ברייתא teaches that we have this חשש even where one גוף is a טלה and the other גוף is a גדי

(3) But if the חשש is תערובת טעמים it's irrelevant that one is a טלה and the other is a גדי

4) ד"ה אלא אי אמרת at מהרש"א

a) קשיא

i) maybe

(1) in fact the איסור in the ברייתא is based on תערובת טעמים because the ברייתא holds that ריחא מילתא היא

(2) the ברייתא also holds that there can be no תערובת גופין where one קרבן is a טלה and the other is a גדי

ii) and the ברייתא teaches that because of the חשש of תערובת טעמים it's אסור to be תערובת גופין חשש of טלה where there's no חשש even a גדי and a

b) תירוץ

i) The גמרא accepts as a fact that there can be תערובת גופין even for טלה and גדי

תד"ה אסרה רבא מפרזיקא

תוס' בד"ה אסרה רבא כו' אפילו פלדונ"ש שיש להרחיק אין נראה לר"י שיהא אסור כו' עכ"ל נראה דר"ל ואפי' פלדונ"ש שהוא של חלב עם פשטיד"א של בשר אף שיש להרחיק מן העבירה ושלא יזוב מזה תחת זה מ"מ אין נראה לר"י שיהא אסור משום ריחא כיון שיש אויר כו' אבל לשון פסקי תוספות ואף פלאד"ן שיש להרחיק מן הלחם כו' אינו מיושב בעיני דמאי לשון אפילו ודו"ק:

- 1) מהרש"א as explained by תוספות
a) לחם and meat מותר it's תנורים in large yet ריחא מילתא היא פוסק ר"ת is ר"ת פוסק at the same time פשטיד"א
- 2) מהרש"א of גרסא according תוספות of המשך
a) despite the תנורים in large פשטיד"א with meat פלדונ"ש even to bake dairy מותר It's despite the extra care that needs to be taken for עבירה by seeing to it that liquids don't flow from dairy to meat and from meat to dairy
- 3) פסקי תוספות of גרסא according תוספות of המשך
a) תנורים in large לחם with פלדונ"ש even to bake dairy מותר It's
- 4) מהרש"א
a) פסקי תוספות of גרסא קשיא for the
b) לחם with פלדונ"ש מותר it's תנורים in large רבותא that in large לחם with פלדונ"ש מותר it's תנורים in large לחם with פשטיד"א מותר it's תנורים in large than it is that in large

דף עז.

תד"ה סלקא דעתך אמינא ובא"ד והכי נמי

[דף עז עמוד א] בד"ה סד"א הא כו' ואף על גב דבפרשת פינחס כתיב נמי ר"ח ה"א כו' לא קאי אר"ח כו' עכ"ל מיהו קשה דנהי דמועדיכם לא קאי אר"ח נילף שעירי ר"ח ממוספי רגלים דבאין נמי לכפר וע"ק דד"ת מדברי קבלה לא ילפינן בעלמא והכא ילפינן ליה ר"ח דדוחה שבת מדברי קבלה דכתיב קרא עלי מועד ונראה לפרש דה"ק דה"א דלא הוה קאי מועדיכם אר"ח משום דאינו זמן ומועד קבוע דאיכא ר"ח דנקבע ביום שלשים ויש דלא נקבע עד ל"א יום ומה"ט לא הוה ילפינן ליה שעירי ר"ח ממוספי רגלים דמה לרגלים שכן קבוע להן זמן ולהכי מייתי מדברי קבלה לגילוי מלתא בעלמא דקביעות החדש ביום ל"א מקרי זמן ומועד קבוע כדכתיב קרא עלי מועד ושפיר הוה בכלל מועדיכם וה"ה דשפיר ילפינן ליה משעירי רגלים ותו לא מידי ודו"ק:

בא"ד דה"נ לא קאי אשבת ותמיד ומצרכי להו קרא כו' עכ"ל לשון אשבת הוא מגומגם דמוספי שבת ודאי לא אצטריך קרא דבמועדו בסמוך דבהדיא מפורש בתורה להקריב מוספי שבת בשבת ואפילו תמיד של שבת מדכתיב עולת שבת בשבתו כדאמרינן בר"פ אלו דברים ולא אצטריך במועדו גבי תמיד אלא משום טומאה ונראה להגיה אפסח במקום אשבת ור"ל משום דפסח נמי כתיב בפרשת אמור דכתיב בחודש הראשון בי"ד לחודש בין הערבים פסח לה' וכן בפ' פינחס ואפ"ה מצריך בסמוך קרא דבמועדו והיינו משום דמועדי ה' ומועדיכם לא הוה נמי קאי אפסח דלא קאי אלא ארגל גופיה דקבוע זמן ומועד אבל פסח ה"א דלא מקרי קבוע זמן ומועד כיון דטמאים עבדי פסח שני ולכך אצטריך במועדו:

ודע כל מוספי דפסח וסוכות לא אצטריך קרא דבמועדיכם דמקרא גופיה ילפינן ליה דכתיב בפ' אמור גבי פסח והקרבתם אשה עולה לה' שבעת ימים ובסוכות כתיב שבעת ימים תקריבו אשה לה' ובפ' פינחס כתיב גבי פסח כאלה תעשו שבעת ימים וגו' וכיון דאין שבעה בלא שבת ע"כ מוספי פסח וסוכות דוחין שבת ולא אצטריך הכא במועדיכם אלא משום מוסף שבועות ויה"כ ור"ח וכן נראה מפרש"י בר"פ אלו דברים ע"ש ודו"ק:

1) משנה

a) באין בטומאה are שעירי ראשי חדשים

2) משנה of the ביאור – גמרא

a) אפילו "במועדיכם" teaches because the word באין בטומאה generally are קרבנות ציבור בשבת אפילו בטומאה

b) Still I might have thought that באין בטומאה aren't שעירי ראשי חדשים because "במועדיכם" doesn't appear for שעירי ראשי חדשים

c) That's why the משנה needs to teach that they're באין בטומאה because "קרא אלי מועד" in refers to חדש with the word "מועד"

3) תוספות

a) קשיא

- i) שעיירי ראשי חדשים then for תמיד then for שבת then for דינים sets out פרשת פנחס and then for מוספי רגלים and in the end says "אלה תעשו לד' במועדיכם"
- ii) So why do does the גמרא say there is no במועדיכם for ראשי חדשים
- b) תירוץ
- i) מוספי רגלים at the end of the פרשה refers back only to מוספי רגלים and not to קרבנות mentioned before
- ii) Here's proof
- (1) שבת and תמיד are also mentioned in the פרשה that ends with במועדיכם
- (2) Yet אפילו ברייתא says that for שבת and תמיד we derive that בשבת במועדו and אפילו בטומאה from a special במועדו that is said for each – and not from במועדיכם
- 4) ד"ה סלקא דעתך אמינא at מהרש"א
- a) קשיא first
- i) Why not derive the rule for ראש חדש שעיירי from מוספי רגלים since both are brought for כפרה
- ii) קשיא Second
- (1) דברי תורה מדברי קבלה לא ילפינן
- (2) So how do we derive the rule for ראש חודש שעיירי from "קרא אלי מועד" in איכה
- b) תירוץ that's different from the מהלך of תוספות
- i) Were it not for the פסוק in איכה
- (a) we'd have said that במועדיכם doesn't apply to ראש חדש שעיירי – not for the reason proposed by תוספות – but because מוספי רגלים have a fixed "מועד" while ראש חדש שעיירי don't have as fixed a מועד because ראש חודש can fall on ל"א when there's no עיבור חודש and on ל"ב when there is עיבור חודש
- (b) and it's for the same reason that the דין for ראש חדש שעיירי can't be derived from מוספי רגלים
- ii) The משנה teaches that the פסוק in איכה proves – by way of מילתא rather than teaching תורה – that ראש חדש is also considered מועד so that we can derive the rule for ראשי חדשים שעיירי both from במועדיכם directly as well as indirectly through שעיירי רגלים
- 5) הקדמה
- a) We established that תוספות says that for שבת and תמיד we rely the word במועדו that appears for each to teach that בשבת במועדו and אפילו בטומאה
- 6) בא"ד והכי נמי at מהרש"א
- a) שאלה

- i) What does תוספות mean that for "שבת" we rely on במועדו to teach בפילו בשבת
  - (1) It can't be that תוספות refers to מוספי שבת because the תורה directs that שבת מוספי שבת are to be brought on שבת
  - (2) It can't be that תוספות refers to קרבן תמיד because we know that תמיד is קרב on שבת directly from "עולת שבת בשבתו" and in fact the מועדו for תמיד is used only to teach that תמיד is קרב בטומאה
- b) תירוץ
  - i) The words in תוספות need to be מוגה to read פסה ותמיד in place of שבת ותמיד
- c) שאלה
  - i) Why for קרבן פסה can't we rely on 'אלה מועדי ד' in פרשת אמור and on במועדיכם in פרשת פינחס to teach that קרבן פסה is brought בשבת
- d) תשובה
  - i) These words refer to מוספין that have a fixed זמן and מועד
  - ii) קרבן פסה isn't as fixed because טמאים bring פסה שני on a later date

תד"ה שכן יש

ד"ה שכן יש כו' מדכתיב תמיד ילפינן ליה דמשמע אפילו בשבת ובת"כ כו' עכ"ל צ"ע דהא ודאי בלחם הפנים לא אצטריך קרא דעיקר מערכת לחם הפנים מפורש דבשבת הוא דכתיב ביום השבת יערכנו ועוד מה דחיית שבת איכא בהערכתן ואפשר שעל הקטרת בזיכין קאמר דדוחה שבת דאינו מפורש שיהיה בשבת ואפשר שיהיה בע"ש כמו אפיית הלחם וא"כ הוא מאי משמע ממלת תמיד שיהיה בכל שבת ואימא שיהיה תמיד בע"ש ולא דמיא לתמיד דכתיב גבי תמיד דדריש מיניה בת"כ דדחי שבת דהכי משמע תמיד בין בחול בין בשבת אבל גבי בזיכי לחם הפנים דלא הוי רק בא' מימי השבוע מאי משמע מתמיד טפי בשבת משאר הימים אי לאו דהערכה שמפורש שהיה בשבת ואין להקשות דנילף כולה מלחם הפנים דהיינו מבזיכין דדחי שבת די"ל כדפרכינן בשמעתין דבזיכין באין להתיר לחם הפנים לכהנים ודו"ק:

בא"ד ואור"י דשמא יש שום פירכא דאל"ה כו' עכ"ל ותלמודא לא חש לאסוקי הנך שום פירכא דאחזא מתרתי פרכינן פירכא כל דהו דמצינן לאשכוחי בקל פירכא כל דהו משא"כ בשמעתין בחדא מחדא הוצרך לאסוקי הפירכא דבעי פירכא גמורה וק"ל:

תד"ה ר' אליעזר אומר הציץ מרצה

ד"ה ר"א אומר כו' ר' אליעזר גרסי' ולא ר' אלעזר דלקמן פריך כו' עכ"ל ר"ל רבי אליעזר גרסינן ביו"ד שהוא ר' אליעזר בן הורקנוס בר פלוגתיה דר' יהושע בכ"מ ול"ג ר' אלעזר בהך ברייתא דהכא שהוא ר"א בן שמוע דהא מדפריך לקמן וליטעמיך כו' מוכח דר"א דהכא הוא ר"א דברייתא דלקמן שהוא ודאי ר' אליעזר בן הורקנוס דפליג עם ר' יהושע בר פלוגתיה בכ"מ וק"ל:

1) הקדמה

- a) In later סוגיא דיבורים the מרצה על אכילות" of עניינים deals in detail with "ציץ מרצה על אכילות" and "יש דם אף על פי שאין בשר"
- b) but for this מהרש"א it's relevant only to note that if יש דם אף על פי שאין בשר it's not significant whether מרצה על אכילות is ציץ

2) דף עז. here at גמרא

- a) מרצה על אכילות is ציץ holds that ר' אליעזר

3) דף עה. at גמרא

- a) יש דם אף על פי שאין בשר ר' יהושע and holds that ר' אליעזר disagrees with
- b) קשיא

i) Then why is it relevant for ר' אליעזר to say at דף עז. that ציץ is מרצה על אכילות

4) מהרש"א as explained by תוספות

- a) The "ר' אליעזר" to whom the גמרא refers at דף עה. can't be שמוע בן שמוע because ר' אלעזר בן שמוע – not שמוע בן שמוע is ר' אליעזר בן הורקנוס of בר פלוגת' the
- b) And since the גמרא there by its קשיא implies that ר' אליעזר in our סוגיא at דף עז. is the same as ר' אליעזר there it follows that our סוגיא at דף עז. also deals with ר' אלעזר בן שמוע and not with ר' אליעזר בן הורקנוס

תד"ה נימא מתניתין דלא כר' יהושע

בד"ה נימא מתני' כו' דאפי' ס"ל נמי יש דם כו' לא אתיא מתני' כוותיה משום שתי הלחם
עכ"ל דמעומר ניתא דציץ מרצה על הקומץ שהוא במקום דם וה"ל יש דם וכפירש"י
בשמעתין ויש לדקדק כיון דציץ מרצה על הדם לכ"ע א"כ היאך מצינו אם אין דם אין
בשר הא הציץ מרצה על הדם לכ"ע וה"ל יש דם וי"ל דלא מצינו לאשכוחי בנטמא אלא
בנשפך הדם וכה"ג כתבו התוס' לקמן אם הציץ מרצה על העולין לא מצינו לאשכוחי
בעולה אם אין בשר אין דם בנטמא אלא באבוד ושרוף ודוחק דא"כ ה"ל לתוספות למסמך
דבריהם אהכא ודו"ק:

בד"ה נימא דלא כר"י כו' והא ע"כ כר' יהושע אתיא כו' וי"ל דה"ק כו' והא ע"כ סיפא
כו' עכ"ל וק"ק דבלאו ר' יהושע תקשי ליה מסיפא לרישא למאי דסברוה דטומאה דחוייה
היא בציבור כו' מיהו למאי דמתרץ ומסיק דל"ק כאן ביחיד כאן בציבור ודאי דמתרצא
נמי דלא תקשי מרישא לסיפא דרישא איירי בציבור וסיפא ביחיד ודו"ק:

1) הקדמה

- a) At this point in the סוגיא the גמרא assumes that ר' יהושע holds each of the following שיטות
- i) "מתירין" that count as טומאת הדם וקמצים ואימורין only on מרצה ציץ is
  - ii) שיירי מנחה or on בשר קרבן שנטמא – "מרצה על אכילות" isn't ציץ שנטמא
  - iii) קיים and is either בשר that's only for דם טמא on מרצה ציץ – "אם אין בשר אין דם" (1) טהור
(2) or for which the ציץ was מרצה for a דאמר מאן who says that ציץ is מרצה on אכילות
  - iv) even נאכל בשר isn't נזרק the דם isn't – "בעינן תרתי" and "אם אין דם אין בשר" טהור if it's
  - v) קרבן ציבור שנטמא – with the result that הותרה and הודחה בציבור is טומאה ריצוי ציץ needs

2) משנה

- a) רישא
- i) חמשה דברים באים בטומאה העומר ושתי הלחם ולחם הפנים וזבחי שלמי ציבור ושעירי ראשי חדשים וכו'

3) גמרא

- a) שאלה
- i) Since the משנה deals with בשר שנטמא and still says that the קרבנות are באין נזרק דם and the בטומאה
  - ii) Must it be that the משנה disagrees with ר' יהושע who says that
(1) "אין בשר" so "אין ציץ מרצה על אכילות"

- (2) And אם אין בשר אין דם
- 4) ד"ה נימא מתניתין at תוספות
- a) קשיא
- i) שתי הלהם is only an "אכילה" since no part of שתי הלהם is a "מתיר" that goes to the מזבח
- ii) Now
- (1) Since the משנה holds that ציץ is מרצה on שתי הלהם and ר' יהושע holds that אין ציץ מרצה על אכילות
- (2) It follows that the משנה couldn't agree with ר' יהושע on שתי הלהם even if ר' דם אף על פי שאין בשר had held that יהושע
- 5) ד"ה נימא מתניתין at מהרש"א
- a) שאלה
- i) Why doesn't תוספות also mention עומר which is presumably also only an אכילה and yet the משנה holds that ציץ is מרצה for עומר
- b) תשובה
- i) We've established that the קומץ of the עומר that is נקרב on the מזבח counts as a מתיר
- 6) מהרש"א of המשך
- a) שאלה
- i) When does ר' יהושע apply his rule that אם אין דם אין בשר even where the בשר is טהור
- ii) It can't be that the rule applies where the דם was נטמא since we've established that the ציץ is מרצה on דם so long as there is בשר טהור
- b) תירוץ
- i) There is no ריצוי ציץ for דם that's נשפך or אבוד and it's in that case that the rule of אם אין דם אין בשר applies
- c) קשיא
- i) ד"ה קסבר at תוספות on עמוד ב' in answer to a קשיא not relevant here answers that there is no ריצוי ציץ for דם was נשפך or אבוד
- ii) If the basic דין for ר' יהושע of אם אין דם אין בשר also applies only to דם that was נשפך or אבוד then תוספות there would have mentioned this point
- 7) קרבן פסח on דף עח: of the משנה at סיפא
- a) the דם of קדשי ציבור is נזרק if the בשר is טמא so long as חלב is קיים and is טהור
- 8) ד"ה נימא מתניתין דלא כר' יהושע at תוספות
- a) קשיא

- i) The סיפא of the משנה implies that the דם isn't נזרק if the בשר and חלב are both טמא
  - ii) It follows that the סיפא of the משנה does follow the שיטה of ר' יהושע that אין דם בשר אין דם
  - iii) How can the גמרא even consider that the משנה doesn't agree with ר' יהושע
- 9) ד"ה נימא דלא כר' יהושע at מהרש"א
- a) קשיא
    - i) why doesn't תוספות ask more simply that the רישא of the משנה that holds that יש דם אף על פי שאין בשר isn't consistent with the סיפא of the משנה that appears to hold that אין בשר אין דם
  - b) note that
    - i) This isn't a קשיא for the מסקנא of the גמרא that explains that ר' יהושע can agree with the משנה here as well as with a משנה in מנחות that apparently disagrees with the משנה here because the משנה here deals with קרבן ציבור while the משנה in מנחות deals with קרבן יחיד
    - ii) Because we can use the same תירוץ to explain that the רישא of the משנה deals with קרבן ציבור while the סיפא of the משנה deals with קרבן יחיד
- 10) המשך of the גמרא
- a) תשובה
    - i) The משנה regarding שלמי ציבור and זבחי שלמים can follow ר' יהושע because the משנה deals with where there are "עולין"
    - ii) The פרטים of this תשובה aren't relevant here
- 11) Below at עומר ד"ה רש"י we'll analyze the המשך of the סוגיא where the גמרא considers whether the משנה can follow ר' יהושע also for עומר and שתי הלחם

דף עז:

גמרא אי הכי אימא כולי'

[דף עז עמוד ב] גמרא א"ה אימא כוליה להכי הוא דאתה כו' ק"ק מנליה לתלמודא דר"י מצריך תרי קראי לעולה ושלמים אימא דלא מצריך רק חד קרא כמו ר"א דלא מצריך תרי קראי לעולה ולשלמים וקרא דודם זבחיך ישפך מוקי לה כולה להך דרשה דהכא דאין הבשר מותר באכילה עד שיזרוק הדם וסבר כר"א בהא דמלתא דאתיא בק"ו טרחה וכתב לה קרא ודו"ק:

1) הקדמה

- a) We've established that בשר אין דם ואם אין דם אין בשר ר' יהושע holds
- b) דם אף על פי שאין בשר ובשר אף על פי שאין דם disagrees and says ר' אליעזר

2) קרא

- a) ועשית עולותיך הבשר והדם ודם זבחיך ישפך והבשר תאכל

3) גמרא

- a) אם אין בשר אין דם derives that ר' יהושע
  - i) פסוק in the beginning of the ועשית עולותיך הבשר והדם from קרבן עולה for
  - ii) פסוק at the end of the ודם זבחיך ישפך והבשר תאכל from שלמים for
- b) ר' אליעזר
  - i) דף זבחיך ישפך from שלמים and for עולה both for דם אף על פי שאין בשר derives
  - ii) and זריקה and בשר that והבשר תאכל from derives
    - (1) although the דין that בשר can be eaten only after זריקה can anyway be derived by וחומר קל
    - (2) מילתא דאתיא בק"ו טרחה וכתב לה קרא still

4) מהרש"א

- a) קשיא
  - i) Maybe ר' יהושע derives דם אין בשר אין דם from both for ועשית עולותיך הבשר והדם and ר' אליעזר who derives from ישפך דם זבחיך ישפך and עולה similar to שלמים and עולה that בשר אין דם אף על פי שאין בשר derives from שלמים and עולה
  - ii) ר' אליעזר derives the same rule as ר' יהושע - דם זבחיך ישפך והבשר תאכל from and זריקה and בשר that בשר can be eaten only after זריקה and
    - (1) although the דין that בשר can be eaten only after זריקה can anyway be derived by וחומר קל
    - (2) מילתא דאתיא בק"ו טרחה וכתב לה קרא still

רש"י ד"ה עומר ושתי הלחם ותד"ה אלא פשיטא

בפירוש"י בד"ה עומר ושתי הלחם כו' בשלמא לר"א דאית ליה הציץ מרצה על אכילות כו' עכ"ל וא"נ דהוה ס"ל לר"א דאין הציץ מרצה על אכילות נוחא דהא ס"ל יש דם אף על פי שאין בשר אלא דקושטא קאמר דבהדיא ס"ל לר"א לעיל בברייתא דהציץ מרצה על אכילות כולהו כו' כפרש"י וניחא ליה נמי לר"א השתא מב' הלחם וק"ל:

תוס' בד"ה אלא פשיטא כו' ר"י דאיהו ס"ל הציץ מרצה כו' ואנן ס"ל דלא מרצה עכ"ל דהכא ליכא למפרך מי איכא תנא דמת[מ]יר טפי מיניה דהא ודאי איכא רבי יוסי דסבר אין מרצה וק"ל:

- 1) First הקדמה
  - a) תד"ה נימא מתניתין דלא כר' יהושע at דיבור Review the
- 2) Second הקדמה
  - a) "יש דם (מתירין) בלא בשר (אכילות)" and that הציץ is מרצה on אכילות and that ר' אליעזר holds that "יש בשר (אכילות) בלא דם (מתירין)" and
- 3) משנה
  - a) באין בטומאה that are קרבנות ציבור and שתי הלחם עומר are included in the
- 4) גמרא
  - a) קשיא
    - i) Although we established at ד"ה נימא מתניתין that the משנה regarding זבחים can agree with ר' יהושע based on "עולין" ר' יהושע
    - ii) Still the משנה regarding עומר and שתי הלחם doesn't agree with ר' יהושע
    - iii) Since where עומר or שתי הלחם were נטמא the הציץ isn't על אכילות – for example on מנחה and שירי מנחה and שתי הלחם – and ר' יהושע is בעי תרתי so that אין אכילות אין מתירין
- 5) רש"י
  - a) Note that the משנה is consistent with ר' אליעזר because he holds that הציץ is מרצה על אכילות so that the שירי מנחה of עומר and the שתי הלחם are treated as if they were never נטמא
- 6) ד"ה עומר at מהרש"א
  - a) דם (מתירין) אף על פי שאין בשר (אכילות) ובשר (אכילות) אף על פי שאין דם (מתירין) also holds that ר' אליעזר
  - b) It follows that
    - i) to explain why ר' אליעזר could agree with the משנה on עומר where the קומץ counts as "דם"
    - ii) רש"י could have relied on the שיטה of ר' אליעזר that ר' יהושע could have relied on the שיטה of ר' אליעזר even if ר' אליעזר had held that הציץ מרצה על אכילות

- iii) But ר' אליעזר prefers to rely on the שיטה of מרצה on ציץ that is because this is the מהלך of a ברייתא and also because this מהלך also explains why שתי הלחם is בטומאה קרב even though there is no דם or קומץ altogether and there is only an אכילה
- 7) גמרא of the המשך
- a) עומר on ר' יהושע can agree with משנה on תירוצו
- i) ר' יהושע says בעינן תרתי –both דם (מתירין) and בשר (אכילות) – for זבחים but not for מנחות such as עומר where the קומץ that counts as מתירין is enough and there needn't be שיירי מנחה that count as אכילות
- 8) תוספות
- a) Note by the way that this תירוצו doesn't avail for שתי הלחם
- 9) גמרא of the המשך
- a) קשיא
- i) then why does a משנה in מנחות say that "נטמאו שירי פסולה כמידת ר' יהושע"
- b) תירוצו
- i) The תנא of the משנה in מנחות agrees with the main point of ר' יהושע that בעינן תרתי
- ii) But
- (1) unlike ר' יהושע who applies this rule only to זבחים and not to מנחות
- (2) the תנא in מנחות מסכת מנחות says בעינן תרתי also for מנחות
- c) קשיא
- i) we don't find a תנא who follows this שיטה and is מחמיר more than ר' יהושע
- 10) גמרא of the המשך
- a) תירוצו
- i) the משנה here can follow the שיטה of ר' יהושע both for זבחים and for מנחות because ר' יהושע actually holds that ציץ is מרצה on אכילות
- (1) so that for עומר there is תרתי
- (2) and for שתי הלחם the מצב is the same as שתי הלחם that was never טמא
- b) first קשיא on the תירוצו that ר' יהושע holds that ציץ is מרצה on אכילות
- i) We still haven't answered why the משנה in מנחות מסכת מנחות says that "נטמאו שירי" ר' יהושע because of the מדה of ר' יהושע פסולה
- 11) תוספות
- a) קשיא
- i) why doesn't the גמרא answer similar to what the גמרא suggested earlier
- ii) the תנא in מנחות

(1) agrees with ר' יהושע that ציץ is מרצה only where there is תרתי

(2) But he disagrees with ר' יהושע and says אין ציץ מרצה על אכילות

12) ד"ה אלא פשיטא מהרש"א

a) קשיא

i) maybe the גמרא doesn't give this answer

(1) because of a reason similar to the reason the גמרא offered earlier namely

(2) we don't find a תנא who agrees with the rule of ר' יהושע that בעינן תרתי and who then goes on to be מהמיר more than ר' יהושע to say that אין ציץ מרצה על אכילות

b) תירוץ

i) This can't be the reason the גמרא doesn't give this answer

ii) Because the גמרא establishes that ר' יוסי: תנא agrees with ר' יהושע that אין ציץ מרצה על אכילות but unlike ר' יהושע that בעינן תרתי

13) גמרא of המשך

a) Second קשיא on the תירוץ that ר' יהושע holds that ציץ is מרצה on אכילות

i) A ברייתא says directly that ר' יהושע holds that אין ציץ מרצה על אכילות

דף עח.עח:

רש"י ד"ה ביחיד לכתחלה לא ותד"ה הא לא קשיא ותד"ה כי מודה בנטמא

[דף עח עמוד א] בפרש"י בד"ה ביחיד לכתחלה פסולה ואם זרק כו' עכ"ל ולא חש להך פירכא דפסולה דיעבד משמע כיון דבהדיא קתני ומודה ר"י שאם זרק הורצה והמקשה לא סמך אקושייתו אלא אקושיית ועוד ה' דברים באין לכתחלה משמע וק"ל:

תוס' בד"ה הא לא קשיא הא ביחיד כו' אלא דס"ל דהציץ מרצה על אכילות וביחיד לכתחלה לא יזרוק מדרבנן כו' עכ"ל אבל אי הוה טעמא כפרש"י דבאין בציבור משום דהותרה בציבור אבל ביחיד לא הותרה הוה אסור לכתחלה מדאורייתא ומיהו בדיעבד הורצה דלא לעכב קאמר קרא וכן צריך לומר לקמן לר' יוסי דמחלק בין דיעבד בין לכתחלה היינו מדאורייתא דהא לא ס"ל טומאה הותרה אפילו בציבור ולא ס"ל נמי דהציץ מרצה ודו"ק:

[דף עח עמוד ב] בד"ה כי מודה בנטמא משום דציץ מרצה עכ"ל דמה"ט מחלק ר' יהושע בין נטמא ובין אבוד ושרוף דהכא ליכא לפרושי כפירש"י לעיל דטומאה הותרה דהא ביחיד קמיירי וק"ל:

1) הקדמה

- a) At the end of the prior דיבור we hadn't yet explained how the משנה on עומר and ר' יהושע can be consistent with הלחם

2) גמרא of the המשך

- b) ר' יהושע of שיטה the משנה can follow the תירוץ on why

- i) requires ר' יהושע לכתחלה only תרתי

(1) The משנה here that that says the קרבן is כשר דיעבד deals with

(2) the פסולה is שיירי מנחה the כמדת ר' יהושע in מנחות that says לכתחלה

- ii) proof is that הורצה בדיעבד ר' יהושע says in a ברייתא that

c) two קשיות

- i) קשיא first

(1) "פסולה" in מנחות suggests that שיירי מנחה are פסול even דיעבד

- ii) קשיא Second

(1) Our משנה speaks in terms of בטומאה "באין" and from the word זריקה is מותר even משמע that the "באין" it's

3) גמרא of the תירוץ and תוספות רש"י disagree

4) מהרש"א as explained by רש"י according to גמרא of the תירוץ

- a) In fact ר' יהושע holds that אין ציץ מרצה על אכילות and the משנה here can still follow טומאה הותרה ר' יהושע holds and קרבן ציבור because the משנה here deals with קרבן ציבור and no ריצוי ציץ at all is needed for a קרבן ציבור

תוספות ד"ה ולעכב לא

בד"ה ולעכב לא כו' אבל כשאין לו אוכלין כו' סברא הוא דפסול כו' כיון דבשעת כו' אפילו אמחשבה עכ"ל ק"ק דע"כ ר"א דסבר לקמן לר"נ דלא בעי גברא חזי בזריקה אלא בשחיטה ע"כ לית ליה האי סברא וע"ק אברייתא דלקמן דחלים בשעת שחיטה וחולה בזריקה קאמר המקשה נימא רבנן ולא ר' נתן והיאך ס"ד למימר הכי הא כיון דבעי גברא חזי לאכילה ע"כ אפילו בשעת זריקה הוא כמ"ש התוספות הכא ודו"ק :